

บทที่ 2

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

การค้นคว้าแบบอิสระครั้งนี้เป็นการศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการปฏิบัติงานของคณาจารย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยมีเอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นกรอบแนวคิดสำหรับใช้เป็นแนวทางศึกษาดังนี้

1. จุดมุ่งหมาย และภาระหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษา
2. ภาระงานของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา และภาระงานอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
3. ประวัติความเป็นมา และบทบาทหน้าที่ของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
4. ภาระงานอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

จุดมุ่งหมาย และภาระหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษา

สำหรับประเทศไทยนั้น คณะกรรมการวางพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษา (2518) ได้พิจารณาจุดมุ่งหมายจากหลักสากล แล้วนำมาปรับปรุงใหม่เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับลักษณะของการศึกษาไทยมากยิ่งขึ้น โดยกำหนดเป็นจุดมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษาไทยไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อพัฒนาความงอกงามทางสติปัญญา ความเจริญทางความคิด นำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ และความเจริญของมนุษยชาติ
2. สร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาชีพชั้นสูงเพื่อพัฒนาสังคม
3. เป็นแหล่งวิชาการที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชนและชนบท
4. ทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
5. พัฒนาคนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยคุณธรรม และจริยธรรม ให้สามารถดำรงชีวิตอันมีคุณค่าแก่นุคคลและสังคม

ทั้งนี้ ไพฑูริย์ สีนลรัตน์ (2524, หน้า 16-17) ยังได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของมหาวิทยาลัยไทยใหม่ว่าควรมีจุดมุ่งหมาย ดังนี้คือ

1. ฝึกฝนให้เป็นคนสมบูรณ์ คือ มีความรู้กว้าง และมีคุณธรรมอย่างเพียงพอ
2. ทำให้เกิดความก้าวหน้าทางวิชาการ และประยุกต์วิชาการนั้นเพื่อประโยชน์ของคนและสังคมไทย
3. ส่งเสริมการพัฒนาสังคมไทยโดยเป็นอุปกรณ์ให้เกิดการประเมิณผลการพัฒนาในตัวของตัวเอง

4. สนับสนุนและส่งเสริมวิชาชีพต่าง ๆ อย่างไม่จำกัดสาขา โดยการให้ทุนอุดหนุนสอดคล้องกับภาคปฏิบัติให้มากที่สุด

5. จะต้องเปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่มวลชนอย่างมากที่สุดและกว้างขวางที่สุด นอกจากนี้ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2524 ,หน้า 13) ยังได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษาตามหลักสากลที่ยอมรับกันทั่วไปคือ

1. การสอน เป็นจุดมุ่งหมายแรก และจุดมุ่งหมายหลักของสถาบันการศึกษา ซึ่งสัมพันธ์โดยตรงกับสังคม เป็นการสร้างคนให้กับสังคม

2. การวิจัย สถาบันอุดมศึกษาไม่ว่ายุคสมัยใด ต่างมีจุดมุ่งหมายในการค้นคว้า เพื่อหาความรู้ใหม่ด้วยกันทั้งสิ้น ต่างกันตรงย้าและเน้นเท่านั้น

3. การบริการชุมชน เป็นจุดมุ่งหมายที่จะกระจายความรู้ไปสู่คนส่วนมาก เป็นการเผยแพร่ความรู้ให้กว้างขวางออกไป

ส่วน ภิญโญ สาร (2526,หน้า 161) ได้กล่าวว่าการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาหลังระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษาเพื่อมุ่งพัฒนาความเจริญงอกงามทางสติปัญญาและความคิด เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ มุ่งสร้างสรรค์กำลังคนในระดับวิชาการ และวิชาชีพชั้นสูงเพื่อพัฒนาประเทศ และมุ่งพัฒนาคนให้เป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีความรู้และเข้าใจในศิลปวัฒนธรรม เพื่อให้ดำเนินชีวิตอันมีคุณค่า แก่บุคคล สังคม และประเทศชาติ

อีกทั้ง ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2538,หน้า 3-8) ได้ระบุถึงจุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษาของไทยที่สะสมมาแต่ในอดีตมีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพของสังคมมีพัฒนาการดังนี้

ระยะแรก : เป็นอุดมศึกษาเพื่อระบบราชการ นั่นคือ อุดมศึกษาเกิดขึ้นโดยราชการ จัดระบบที่เป็นราชการ และสร้างคนเพื่อระบบราชการไปพร้อมกัน นั่นคือ การอบรมคนให้เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในสังคม ผลิตคนเข้ารับราชการ ส่งเสริมวิชาชีพชั้นสูง สนับสนุนการพัฒนาประเทศ แก้ปัญหาการเมือง

ระยะที่สอง : เป็นอุดมศึกษาเพื่อธุรกิจ หรือเพื่อสนองต่อการเติบโต และความเปลี่ยนแปลงของธุรกิจเอกชน บัณฑิตที่จบการศึกษาเข้าทำงานในวงการธุรกิจมากขึ้น ในสภาพการณ์นั้นทำให้จุดมุ่งหมายของอุดมศึกษามีการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของ

สังคมที่มีการแข่งขันกันในเชิงธุรกิจ นั่นคือจุดมุ่งหมายของการผลิตบัณฑิตเพื่อฝึกฝนให้เป็นคน
สมบูรณ์ คือ มีความรู้กว้าง และมีคุณธรรมอย่างเพียงพอ มีความก้าวหน้าทางวิชาการ และสามารถ
ประยุกต์วิชาการนั้นเพื่อประโยชน์ของคนและสังคมไทย ส่งเสริมการพัฒนาสังคมไทยโดยเป็น
อุปกรณ์ให้เกิดการประเมินผลการพัฒนาในตัวของสังคมเอง สนับสนุนและส่งเสริมวิชาชีพและ
อาชีพต่าง ๆ อย่างไม่จำกัดสาขา โดยการสอนให้ภาคทฤษฎีสอดคล้องกับภาคปฏิบัติมากที่สุด เปิด
โอกาสทางการศึกษาให้แก่พลชนอย่างมากที่สุด และกว้างขวางที่สุด

ระยะที่สาม : เป็นอุดมศึกษาระดับนานาชาติ ที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องมีการปรับตัว
เตรียมการและก็มีความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลง

ดังนั้นในยุคของการก้าวเข้าสู่อุดมศึกษานานาชาตินี้เอง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความ
ต้องการที่เปลี่ยนแปลงของสังคม ในแผนอุดมศึกษาระยะยาว ทบวงมหาวิทยาลัย (2537, หน้า 209)
ได้มีข้อเสนอเพื่อการพัฒนาภารกิจด้านต่าง ๆ ของอุดมศึกษาไม่ว่าจะเป็นด้านการสอน การวิจัย การ
บริการทางวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนกลไกบริหารอุดมศึกษา โดยมีเป้าหมาย
สำคัญให้สถาบันอุดมศึกษาบรรลุซึ่ง ความเป็นเลิศ (Excellence) ความเสมอภาค (Equity) ความมี
ประสิทธิภาพ (Efficiency) และความเป็นสากล (Internationalization) สอดคล้องกับ

สี่ปีฉบับที่ เกตุทัต (2532, หน้า 7) ที่ได้กำหนดภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ไว้ 4
ประการ คือ

1. การผลิตบัณฑิต

การจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน ต้องคำนึงถึงความแตกต่างและความ
หลากหลายทั้งสภาพภายนอกและภายในสถาบัน แนวทางการผลิตบัณฑิตจึงควรจะต้องยึดหลักความ
หลากหลาย ความสัมพันธ์ ความสมดุล และคุณภาพ ดังนี้

ความหลากหลาย หมายถึง ความหลากหลายของหลักสูตร ซึ่งมีหลากหลายสาขา
หลากหลายสายวิชา และหลากหลายเนื้อหา ที่สามารถนำไปใช้ได้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น ความ
ต้องการของผู้เรียน และตลาดแรงงาน

ความสัมพันธ์ หมายถึง การจัดการศึกษาที่สัมพันธ์กับการพัฒนาชีวิตและสังคม โดย
คำนึงถึงสภาพที่เป็นจริงในปัจจุบัน และสภาพที่ควรจะเป็นในอนาคต กระบวนการเรียนการสอน
จะต้องพัฒนาความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ให้กับบัณฑิต โดยรู้จักปรับตัวปรับสังคมรู้จักเลือกเฟ้น และ
พัฒนาวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับชีวิตและสังคม

ความสมดุล หมายถึง ความสมดุลในเนื้อหาวิชาที่เป็นความรู้ที่เป็นสากลและภูมิปัญญา
พื้นบ้าน ความสมดุลระหว่างความรู้ในเชิงทฤษฎีกับการปฏิบัติ ความสมดุลระหว่างบทบาทของ

ผู้สอนและผู้เรียน ความสมดุลระหว่างเนื้อหาวิชากับกระบวนการศึกษาค้นคว้าและความสมดุลระหว่างวิชาชีพกับคุณธรรมของอาชีพ

คุณภาพ หมายถึง คุณภาพของบัณฑิตซึ่งเป็นผู้ชำนาญรอบรู้ในวิชาการเฉพาะของตน ถ่ายทอดความรู้นั้นได้สามารถแสวงหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง มีความคิดริเริ่ม มีความซื่อสัตย์ สุจริต รับผิดชอบต่อชีวิตทางวิชาการ ไม่คับแคบทางปัญญา มีทัศนะกว้างขวางในศิลปวิทยาการของมนุษย์ ตลอดจนมีสุขภาพกาย สุขภาพจิตดีหล่อหลอมผสมกลมกลืนกันเป็นบุคลิกภาพที่เหมาะสม

2. การวิจัย

การวิจัย เป็นเครื่องมือที่สำคัญของสถาบันอุดมศึกษา ที่จะบุกเบิกแสวงหาความรู้ใหม่ เพื่อนำไปใช้ในการผลิต และบริการวิชาการแก่ชุมชนให้มีคุณภาพต่อไป การวิจัยในปัจจุบัน จะต้องมีความ หลากหลาย กลุ่มเล็ก และแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ดังนี้

ความหลากหลาย หมายถึง การส่งเสริมให้มีการทำวิจัยกันอย่างกว้างขวางในสาขาต่าง ๆ ที่มีการเรียนการสอนกันในสถาบันนั้น ทั้งในการวิจัยพื้นฐาน และการวิจัยประยุกต์

ความกลุ่มเล็ก หมายถึง การวิจัยกลุ่มเล็กลงไปเฉพาะด้านในศาสตร์แต่ละสาขา สร้างองค์ความรู้ เพื่อความเป็นเลิศทางวิชาการ และชี้้นำการเปลี่ยนแปลงของสังคมได้อย่างเหมาะสม

การแลกเปลี่ยน หมายถึง การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดและประสบการณ์ระหว่างนักวิจัยด้วยกัน และนักวิจัยกับนักปฏิบัติเพื่อเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากการวิจัยกับการปฏิบัติจริง เช่น โรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ ฟาร์มต่าง ๆ เป็นต้น

3. การบริการวิชาการแก่สังคม

การบริการวิชาการแก่สังคมของสถาบันอุดมศึกษา จะครอบคลุมถึงการสร้างคนที่มีคุณค่า และมีคุณภาพให้กับสังคมและการเผยแพร่ความรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคม และพัฒนาสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งในอนาคตจะต้องคำนึงถึงหลัก สอดคล้อง สร้างจิตสำนึก และสร้างความร่วมมือ ดังนี้

ความสอดคล้อง หมายถึง การให้บริการที่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการของชุมชนนั้นๆ สอดคล้องกับความต้องการและโครงสร้างกับการพัฒนาประเทศตลอดจนสอดคล้องกับสาขาวิชาหรือความเชี่ยวชาญของสถาบัน

การสร้างจิตสำนึก หมายถึง การสร้างระบบแรงจูงใจ สร้างจิตสำนึกให้กับบัณฑิต หรือบุคลากรให้มีอุดมการณ์ที่มุ่งใช้ความรู้ความสามารถของตน เพื่อรับใช้สังคมอย่างแท้จริง

การสร้างความร่วมมือ หมายถึง การสร้างความร่วมมือระหว่างบุคลากรและองค์กรภายในสถาบัน แสวงหาความร่วมมือจากบุคลากรและองค์กรภายนอกสถาบันเพื่อระดมทรัพยากรต่าง ๆ มาใช้ในการบริการวิชาการแก่สังคมให้เกิดประโยชน์สูงสุด

4. การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

สถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันควรมีบทบาทอย่างสำคัญในการกำหนดและคัดสรร วัฒนธรรมที่เหมาะสมให้กับสังคมโดยยึดหลัก ธำรงรักษา พัฒนา และปฏิบัติวัฒนธรรม ดังนี้

ธำรงรักษา หมายถึง การมีบทบาทในการอนุรักษ์และเผยแพร่วัฒนธรรมที่มีคุณค่าให้ มีการสืบทอดไปสู่สังคมอย่างต่อเนื่อง

พัฒนา หมายถึง การวิจัยเพื่อบุกเบิกแสวงหา และพัฒนารูปแบบวัฒนธรรมที่เหมาะสม กับสังคม และท้องถิ่น

จากจุดมุ่งหมายของอุดมศึกษาที่สะสมมาในอดีต และแผนพัฒนาอุดมศึกษาระยะยาว ทบวงมหาวิทยาลัย (2537, หน้า 210-215) ได้สรุปภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาที่เป็นที่ยอมรับ กันทั่วไปที่สังคมมอบหมายมีอยู่ 4 ด้าน คือ (1) ด้านการสอน เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ทุกระดับ อย่างต่อเนื่อง เป็นปัจจัยสำคัญในการชักนำให้เกิดความเจริญอย่างยั่งยืนและหลีกเลี่ยงภาวะขงัก ังในเส้นทางการพัฒนาเศรษฐกิจ (2) ด้านการวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ และเทคโนโลยีขั้นใน อัตราเร่ง โดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศ และความสอดคล้องกับสภาพการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (3) ด้านการบริหารทางวิชาการ เพื่อการพัฒนาสภาพสังคมสารสนเทศและการเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ที่มุ่งอำนวยความสะดวกทั้งในแง่ของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการป้องกันแก้ไขปัญหาสังคม ต่าง ๆ ที่จะตามมา (4) ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อเสริมสร้างความภาคภูมิใจในความเป็น ไทย และส่งเสริมให้บทบาทของประเทศในประชาคมโลกเป็นไปอย่างมีเอกลักษณ์และศักดิ์ศรี

ภาระงานของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา และภาระงานอาจารย์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาระงานของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา

โดยที่สถาบันอุดมศึกษาเป็นประหนึ่งขุมปัญญาของสังคม และมีภารกิจสำคัญในการ ส่งเสริมและเอื้ออำนวยให้การพัฒนาประเทศเป็นไปโดยราบรื่นและถูกต้อง (ทบวงมหาวิทยาลัย 2537, หน้า 209) สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องปฏิบัติภารกิจด้านต่างๆ ของสถาบันการศึกษาอย่างมี ประสิทธิภาพและให้เกิดผลงาน การดำเนินการภารกิจหลักของสถาบันการศึกษาให้บรรลุ จุดประสงค์ได้นั้น จะต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่าย ได้แก่ อาจารย์ นักวิชาการ และเจ้าหน้าที่ธุรการ อื่น ๆ อย่างไรก็ตาม อาจารย์ คือ บุคลากรหลักของสถาบันการศึกษาที่มีความสำคัญต่อการ ดำเนินงานให้บรรลุจุดมุ่งหมาย การพัฒนาสถาบันการศึกษาจะสมบูรณ์ไม่ได้ถ้าผู้บริหารคำนึงถึงแต่ อาคารสถานที่ อุปกรณ์การศึกษา ห้องสมุด ตำรา เพียงด้านเดียว ดังที่ไกรสิทธิ์ ตันติศิริินทร์ (2536, หน้า 79) ได้กล่าวไว้ว่า การจะพัฒนาบัณฑิตสู่ความเป็นเลิศควรเริ่มจากจุดที่เล็กที่สุดแต่มีความ สำคัญมากที่สุดคือ อาจารย์ เพราะสามารถเสริมสร้างผลงานและสร้างภาพลักษณ์ (Image) ของ

สถาบันได้ ดังนั้นจึงกล่าวสรุปได้ว่าอาจารย์เป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการดำเนินการของสถาบันการศึกษา เพื่อให้การดำเนินตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น อาจารย์จึงมีภารกิจที่จะต้องปฏิบัติอย่างน้อย 4 ประการ คือ งานสอน งานวิจัยและงานเขียนทางวิชาการ งานบริการทางวิชาการแก่สังคม และงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

นอกจากภารกิจดังกล่าวแล้วมีผู้กล่าวถึงหน้าที่ของอาจารย์ไว้ต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

อุทุมพร ทองอุไทย (2523,หน้า 2) กล่าวว่า หน้าที่ของอาจารย์ คือการพยายามทำให้วัตถุประสงค์ของสถาบันอุดมศึกษาบรรลุถึงการผลิตกำลังคน การพัฒนาบุคคล สร้างความเจริญก้าวหน้าและการเผยแพร่ความรู้ การให้บริการวิชาการแก่สังคม และการทำงานนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของชาติ ซึ่งมีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องมากมายได้แก่

1. การสอน
2. การพิจารณาวิชา หลักสูตร เตรียมอุปกรณ์การสอน ประเมินผลและให้เกรด ผลการเรียน
3. ให้คำแนะนำและแนะแนวแก่นักศึกษา
4. ทำวิจัย ทำสิ่งใหม่ที่สร้างสรรค์และทำกิจกรรมทางวิชาการทั้งในด้านพื้นฐานและประยุกต์
5. ให้บริการทางวิชาการทั้งภายในและนอกสถาบัน
6. ร่วมกิจกรรมของสถาบันทุกระดับ เพื่อทำนุบำรุงคุณธรรมและศิลปวัฒนธรรม

ตลอดจนถึงแวดล้อม

ส่วน เจริญ ไวรวิจนกุล (2531,หน้า 259) ได้กล่าวถึงบทบาทครูอาจารย์จะต้องประกอบด้วย

1. การสอน
2. การให้คำแนะนำ
3. การวิจัย
4. การบริหารและบริการวิชาการแก่สังคม

นอกจากนั้น ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535,หน้า 68-70) กล่าวถึงภาระหน้าที่ครุมี 7 ประการ คือ

1. หน้าที่การสอนและการเผยแพร่วิชาการ (Duty of Teaching and Academic Extension) ได้แก่รับผิดชอบดำเนินการสอนรายวิชาให้ลุล่วงด้วยดี รวมทั้งการเผยแพร่วิชาความรู้แก่ผู้อื่น เช่น สอนวิชาต่าง ๆ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์นิเทศก์ เป็นวิทยากรเผยแพร่วิชาชีพแก่ประชาชน เป็นต้น

2. หน้าที่ให้การสนับสนุนและให้บริการการเรียน (Duty of Support to Teaching and Learning) ได้แก่ รับผิดชอบดำเนินการจัดหา จัดหมวดหมู่ เก็บรักษา ซ่อมบำรุงและให้บริการเกี่ยวกับเครื่องมือ เครื่องใช้วัสดุอุปกรณ์ อาคารสถานที่ ยานพาหนะและอื่น ๆ อันเป็นการสนับสนุนและให้บริการการสอนการเรียนของสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อเอื้ออำนวยให้กระบวนการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นไปโดยราบรื่นและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เช่น งานสื่อการสอน งานทดสอบ งานทะเบียน และวัดผล เป็นต้น

3. หน้าที่การบริหารและปกครองนักศึกษา (Duty of Student Service Governance) ได้แก่ รับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกให้การศึกษาแก่นักศึกษาเพื่อให้ดำเนินชีวิตในฐานะผู้เรียนอย่างราบรื่นและรวมถึงการให้การศึกษาเสริมหลักสูตร การแนะนำ หรือแนะแนวทั้งด้านการศึกษา การเตรียมตัวเพื่ออาชีพ และการแก้ปัญหาส่วนตัว ทั้งยังรวมถึงการจัดระบบการปกครอง ดูแลนักศึกษาให้อยู่ในระเบียบมีศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดี เช่น อาจารย์ที่ปรึกษา เป็นต้น

4. หน้าที่การบริหารวิชาการ บุคลากร และสถาบัน (Duty of Administration of Academic Personnel and Instructional Affaires) ได้แก่ รับผิดชอบดำเนินการบริหารและจัดการในหน่วยงานย่อย เช่น ภาควิชาหรือแผนกวิชา และหน่วยงานใหญ่ คือ สถานศึกษาเพื่อให้การดำเนินงานของหน่วยงานเป็นไปโดยราบรื่น และเรียบร้อยตามบทบาทหน้าที่ที่กำหนดไว้

5. หน้าที่พัฒนาสถาบัน (Duty of Institutional Development) ได้แก่ รับผิดชอบดำเนินการในเรื่องที่เป็นการสร้างความเจริญก้าวหน้าเฉพาะด้าน หรือเฉพาะเรื่องแก่หน่วยงานโดยรวม คือ สถานศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายให้เป็นไปตามนโยบายหรือหลักการที่ผู้บริหารสถาบันกำหนด เช่น งานศูนย์ข้อมูล เป็นต้น

6. หน้าที่ธุรการและบริการทั่วไป (Duty of General Affaires and Service)

7. หน้าที่อื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงแต่เป็นสิ่งที่ควรได้รับการดำเนินการตามที่กำหนดไว้ในบทบาทหน้าที่ของหน่วยงาน หรือตามนโยบาย หรือคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามลำดับ

จากแนวความคิดในบทบาทหน้าที่รับผิดชอบของอาจารย์หรือครู จะพบว่า มีความครอบคลุมหรือขึ้นอยู่กับภารกิจหลัก 4 ด้าน ของสถาบันอุดมศึกษาเป็นประการสำคัญ โดยมีการเพิ่มบทบาทหน้าที่ด้านการบริหารและธุรการ บทบาทหน้าที่ของหน่วยงาน หรือการได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา เพื่อให้สถาบันดำเนินการเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ซึ่งสอดคล้องกับหน้าที่และภาระงานของสถาบันการศึกษาในอเมริกา (Ohio Board of Regents 1994, หน้า 9-10) ที่กล่าวว่า ภาระงานเต็มเวลาของสถาบันการศึกษาจะประกอบด้วยงานสอน งานวิจัย และงานบริการ ประมาณ

ร้อยละ 80-85 และที่เหลือ เป็นการใช้เวลาสำหรับการบริหารและวิชาชีพ รวมถึงการให้คำปรึกษา งานส่วนบุคคล

ปัจจุบันการจัดการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงมีภารกิจหลักตามภาระหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษาดังกล่าวที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ ได้แก่ งานสอนและงานที่เกี่ยวข้องกับงานสอน งานวิจัยและงานเขียนทางวิชาการ งานบริการทางวิชาการแก่สังคม และงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ภาระงานอาจารย์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้กำหนดมาตรฐานกำหนดตำแหน่งของสายงานสอนวิจัยและให้บริการวิชาการไว้ดังนี้

สายงาน : สอนวิจัย และให้บริการทางวิชาการ

ลักษณะงานโดยทั่วไป

สายงานนี้ครอบคลุมถึงตำแหน่งต่าง ๆ ที่ปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนการสอน การศึกษา การอบรม การวิจัย ค้นคว้าในสาขาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง การให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษา การให้บริการวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง ชื่อและระดับของตำแหน่ง

ตำแหน่งในสายงานนี้มีชื่อและระดับของตำแหน่ง ดังนี้

อาจารย์	ระดับ	3-7
ผู้ช่วยศาสตราจารย์	ระดับ	6-8
รองศาสตราจารย์	ระดับ	7-9
ศาสตราจารย์	ระดับ	9-10, 11

โดยที่ได้กำหนดภาระหน้าที่และความรับผิดชอบของตำแหน่ง อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์ คือ ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเรียนการสอน การศึกษา การอบรม การวิจัยค้นคว้าในสาขาวิชาการและวิชาชีพชั้นสูง การให้คำแนะนำปรึกษาแก่นิสิตนักศึกษา การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ได้รับมอบหมาย

ลักษณะงานที่ปฏิบัติ คือ สอนวิชาการหรือวิชาชีพในสาขาวิชาต่าง ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย เป็นที่ปรึกษาของนิสิตนักศึกษาทางด้านวิชาการและกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ค้นคว้าและวิจัยทางวิชาการชั้นสูง ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง

คณะกรรมการ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้กำหนดมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำในฐานะ
อาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ไว้ดังนี้

1. ให้มีการกำหนดภาระงานของอาจารย์ไม่น้อยกว่า 35 ชั่วโมงทำงาน/สัปดาห์ โดย

1.1 อาจารย์ทุกคนต้องสอน ดังนี้

1.1.1 อาจารย์มีชั่วโมงสอน อย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 6 หน่วยชั่วโมง/สัปดาห์

1.1.2 หัวหน้าภาควิชา มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า 3 หน่วยชั่วโมง/สัปดาห์

1.1.3 ผู้บริหารระดับคณะ/มหาวิทยาลัย มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า 1 หน่วย

ชั่วโมง/สัปดาห์

1.2 งานวิจัย งานบริการวิชาการ งานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หรืองานอื่นที่
เกี่ยวข้องกับวิชาการ งานอาจารย์ที่ปรึกษา หรืองานบริหารอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง
รวมกัน ให้มีการะงาน เมื่อรวมกับงานสอนและงานคุมวิทยานิพนธ์แล้ว ได้ไม่น้อยกว่า 35 ชั่วโมง
ทำงาน/สัปดาห์

2. การคิดภาระงานการสอน

2.1 การสอนบรรยาย ปฏิบัติการ : สอน 1 หน่วยชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นภาระงาน
เทียบได้ 3 ชั่วโมงทำงาน/สัปดาห์/ภาคการศึกษา ทั้งนี้ รวมชั่วโมงสำหรับการเตรียมสอน การตรวจ
การบ้าน รายงาน หรือ การออกและตรวจข้อสอบแล้ว

2.2 การสอนวิชาโครงการ การค้นคว้าอิสระวิทยานิพนธ์ กำหนดไว้ดังนี้

ตารางที่ 1 การคิดภาระงานมาตรฐานสำหรับกระบวนวิชา โครงการ การค้นคว้าอิสระและ
วิทยานิพนธ์

กระบวนวิชา	ปริมาณงาน สำหรับนักศึกษา (หน่วยกิต/ชั่วโมง)	ปริมาณงานอาจารย์		ระยะเวลา ที่คิดภาระงาน (ภาคการศึกษา)
		(Contact Hour) (จำนวนชั่วโมง)	หน่วยชั่วโมง	
ปริญญาตรี				
โครงการนักศึกษา	3/9	1	0.5	1
ประกาศนียบัตรบัณฑิต	-	-	-	-
ปริญญาโท				
การค้นคว้าอิสระ	3-6/9-18	3	1	1
วิทยานิพนธ์ ก (1)	36-48/108	3	1	4
วิทยานิพนธ์ ก (2)	12-18/36-54	3	1	2
ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง	-	-	-	-
ปริญญาเอก				
วิทยานิพนธ์ 1	48-72/144-216	3	1	6-8
วิทยานิพนธ์ 2	36-48/108-144	3	1	4-6

ที่มา : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (พ.ศ.2543, หน้า 7)

หมายเหตุ :

ภาระงานสำหรับนักศึกษากับภาระงานสำหรับอาจารย์เป็นคนละส่วนกัน ซึ่งควรจะคิดภาระงานของอาจารย์ แยกออกจากการคิดปริมาณงานของนักศึกษา โดยอาศัยฐานการคิดเป็นจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์จะต้องพบและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษา (Contact Hour) เป็นหลัก

การค้นคว้าอิสระหรือวิทยานิพนธ์ที่มีคณะกรรมการ ให้คิดภาระงานของอาจารย์แต่ละคนโดยการหารเฉลี่ยภาระงานรวมสำหรับแต่ละภาคการศึกษา

2.3 กระบวนวิชานิตศฝึกงานให้คณะเป็นผู้กำหนดการคิดภาระงานให้คณะอนุกรรมการให้ความเห็นชอบ

2.4 กระบวนวิชาฝึกปฏิบัติ (Practicum) ให้มีการกำหนดชั่วโมงการฝึก (45-90 ชั่วโมง/หน่วยกิต) และมีการคิดภาระงานตามจำนวนชั่วโมงที่คุมการฝึกปฏิบัติจริง

2.5 การคิดภาระงานสอนในระดับบัณฑิตศึกษาให้คิดเป็น 1.5 เท่า ของระดับปริญญาตรี

2.6 การคิดภาระงานสอนให้รวมทุกวิชาที่สอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้งหลักสูตรปกติ หลักสูตรพิเศษ หรือหลักสูตรของบัณฑิตศึกษาสถาน วิศวกรรมศึกษาสถานที่ผ่านมา เห็นชอบของภาควิชาแล้ว

มาตรฐานภาระงานทางวิชาการของผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์

1. ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์

1.1 ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ตามที่คณะกรรมการและคณะอนุกรรมการมหาวิทยาลัยกำหนด และ

1.2 มีบทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการที่มีกระบวนการตรวจสอบผลงานทางวิชาการโดยคณะกรรมการ (Peer Review) ก่อนตีพิมพ์และเป็นวารสารที่เป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการสาขานั้น ๆ หรือได้นำเสนอในการประชุมวิชาการในประเทศ พร้อมทั้งเสนอผลงานฉบับสมบูรณ์ หรือผลงานในลักษณะอื่นที่เทียบเท่าปีละ 1 เรื่อง หรือบทความวิชาการในลักษณะอื่น เช่น บทปริทรรศน์ เฉลี่ยปีละ 2 เรื่อง

2. ตำแหน่งรองศาสตราจารย์

2.1 ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำ ในฐานะอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ตามที่คณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการมหาวิทยาลัยกำหนด และ

2.2 มีบทความจากผลงานวิจัยหรือผลงานในลักษณะอื่นที่เทียบเท่า ที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ ที่มีกระบวนการตรวจสอบผลงานวิชาการโดยคณะกรรมการ (Peer Review) ก่อนตีพิมพ์ และเป็นวารสารที่เป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการสาขานั้น ๆ หรือ ผลงานในลักษณะอื่นที่เทียบเท่าเฉลี่ยปีละ 2 เรื่อง

3. ตำแหน่งศาสตราจารย์

3.1 ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในมหาวิทยาลัย ตามที่คณะกรรมการ และคณะอนุกรรมการมหาวิทยาลัยกำหนด และ

3.2 มีบทความจากผลงานวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการที่มีกระบวนการตรวจสอบผลงานวิชาการโดยคณะกรรมการ (Peer Review) ก่อนตีพิมพ์และเป็นวารสารที่เป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการสาขานั้น ๆ ในระดับนานาชาติ หรือผลงานลักษณะอื่นที่เทียบเท่า เฉลี่ยปีละ 1 เรื่อง

ในกรณีที่สาขาวิชาใด ไม่มีวารสารระดับนานาชาติตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน ให้ คณะอนุกรรมการมหาวิทยาลัยกำหนดวารสารวิชาการเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ รวมทั้งกำหนดผลงาน ในลักษณะอื่นที่เทียบเท่า

การกำหนดชื่อวารสารที่มีกระบวนการกลั่นกรองโดยคณะกรรมการ (Peer Review) ก่อนตีพิมพ์ และเป็นวารสารที่ได้รับการยอมรับในวงวิชาการแต่ละสาขานั้น ให้คณะอนุกรรมการ มหาวิทยาลัยเป็นผู้พิจารณากำหนดเป็นลายลักษณ์อักษร และแจ้งให้คณะกรรมการทราบ

แนวคิมาตรฐานภาระงานในการดำรงตำแหน่งข้าราชการสายอาจารย์

คณะอนุกรรมการวิสามัญเฉพาะกิจเพื่อจัดทำโครงสร้างบัญชีเงินเดือนฯ ได้เคยเสนอ แนวคิดภาระงานสายอาจารย์ ดังนี้

1.1 กรอบภาระงาน (Work Load) มติการประชุม ครั้งที่ 2/2540 ได้กำหนด 30 ชั่วโมง ทำการ/สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ แต่ในการประชุมเมื่อปี 2537 ได้กำหนดให้เป็น 35 ชั่วโมง ทำ การ/สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกตินั้นควรมานำประกอบการพิจารณาอีกครั้งเพื่อจะได้หาข้อสรุปที่ เหมาะสม

1.2 ภาระงานสอน (Teaching Load) ข้าราชการสายอาจารย์ทุกคนมีหน้าที่หลัก คือ การสอน จึงเห็นควรกำหนดภาระงานสอนขั้นต่ำที่ทุกคนต้องปฏิบัติ คือ ภาระงานสอนระดับ ปริญญาตรีต้องไม่น้อยกว่า 6 หน่วยชั่วโมง/สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ หรือ 12 หน่วยชั่วโมง/ สัปดาห์/2 ภาคการศึกษาปกติ ทั้งนี้ กำหนดให้ 1 หน่วยชั่วโมงของระดับบัณฑิตศึกษาเท่ากับ 1.5 หน่วยชั่วโมงของระดับปริญญาตรี และ 1 หน่วยชั่วโมงเท่ากับ 3 ชั่วโมงทำการ

การคิดภาระงานสอน

1. รายวิชาภาคทฤษฎี : 1 หน่วยกิต ใช้เวลาบรรยายหรืออภิปรายปัญหา 1 ชั่วโมง/ สัปดาห์ หรือไม่น้อยกว่า 15 ชั่วโมง ตลอดหนึ่งภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นภาระงานสอน 1 หน่วย ชั่วโมง/สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ

2. รายวิชาภาคปฏิบัติ : 1 หน่วยกิต ใช้เวลาฝึกหรือทดลอง 2 ถึง 3 ชั่วโมง/สัปดาห์ หรือ ตั้งแต่ 30 ถึง 45 ชั่วโมง ตลอดหนึ่งภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นภาระงานสอน 1 หน่วยชั่วโมง/ สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ

3. การฝึกงานหรือฝึกภาคสนาม : 1 หน่วยกิต ใช้เวลาฝึก 3 ถึง 6 ชั่วโมง/สัปดาห์ หรือ ตั้งแต่ 45 ถึง 90 ชั่วโมง ตลอดหนึ่งภาคการศึกษาปกติ คิดเป็นภาระงานสอน 1 หน่วยชั่วโมง/ สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ

4. การค้นคว้าอิสระงานภาคนิพนธ์ หรือ วิทยานิพนธ์ :3 หน่วยกิต คิดเป็นภาระงานสอน 1 หน่วยชั่วโมง/สัปดาห์/ภาคการศึกษาปกติ กรณีวิชาที่มีการสอนร่วมกันหลายคน ให้แบ่งตามที่สอนจริง

ทั้งนี้งานวิทยานิพนธ์จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด คือ อาจารย์ 1 คน รับนักศึกษาทำวิทยานิพนธ์ได้ไม่เกิน 5 โครงการ และในการคิดเป็นภาระงานสอนจะต้องเป็นโครงการที่ดำเนินเสร็จสิ้นแล้วในภาคการศึกษานั้น

1.3 ภาระหน้าที่อื่นๆ นอกจากภาระงานสอนแล้ว อาจารย์ทุกคนจะต้องปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการวิจัย การสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้สามารถพัฒนาการเรียนการสอนให้ก้าวหน้า ทันทต่อการเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ การบริการวิชาการและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ซึ่งภาระหน้าที่ดังกล่าวจะต้องกำหนดดัชนีชี้วัดที่ชัดเจน สามารถประเมินให้เป็นรูปธรรมและคำนวณเป็นภาระงานได้ เพื่อให้สามารถนำมาคำนวณรวมกับภาระงานสอนให้ครบตามกรอบภาระงาน (Work Load) ที่กำหนดในข้อ 1.1 ข้างต้น ทั้งนี้ การคิดภาระงานของอาจารย์จะต้องสะท้อนถึงคุณภาพและผลสัมฤทธิ์ที่เป็นรูปธรรม

ภาระงานของผู้ที่เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา และภาระงานของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มีภาระหน้าที่หลักที่เหมือนกันคือ งานสอน งานวิจัย งานบริการทางวิชาการ แก่สังคม และงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ทั้งนี้ในส่วนที่แตกต่างกันก็คือการกำหนดกรอบภาระงานและภาระงานขั้นต่ำที่ต้องปฏิบัติ ซึ่งขึ้นอยู่กับบริบทและสภาพของแต่ละสถาบันที่จะเป็นผู้กำหนดปริมาณภาระงานที่คณาจารย์ต้องปฏิบัติให้มีความเหมาะสมกับแต่ละสถาบัน

ประวัติความเป็นมา และบทบาทหน้าที่ของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (2545,หน้า 15-24) ระบุว่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่เป็นโรงเรียนแพทย์แห่งที่สามของประเทศไทย และเป็นโรงเรียนแพทย์ในส่วนภูมิภาคแห่งแรก จัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2497 สถานที่ตั้งปัจจุบันคือ เลขที่ 110 ถนนอินทวโรรส ตำบลศรีภูมิ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ มีเนื้อที่ประมาณ 276 ไร่ จัดตั้งขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้แพทย์ได้สัมผัสกับชีวิตในส่วนภูมิภาคตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษา มีจิตใจรักภูมิภาคและด้วยความหวังว่าเมื่อนักศึกษาสำเร็จการศึกษาแพทย์แล้วจะยังคงประกอบอาชีพในส่วนภูมิภาคต่อไป ทั้งนี้ในการดำเนินการจัดตั้งได้รับการช่วยเหลือทั้งในด้านเงินทุนและทางด้านวิชาการจากองค์การบริหารวิเทศกิจของสหรัฐอเมริกา (USOM) ปัจจุบันคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แบ่งโครงสร้างการบริหารออกเป็น 3 ส่วน (คณะแพทยศาสตร์,2545 หน้า 7-11) ได้แก่ สำนักงานเลขานุการ

ภาควิชา และโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยในแต่ละส่วนราชการมีหน่วยงานและภาควิชา
ต่างๆ สังกัดอยู่ ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. สำนักงานเลขานุการ ประกอบด้วย 12 งาน ดังนี้

- 1.1 งานบริหารและธุรการ
- 1.2 งานการเจ้าหน้าที่
- 1.3 งานเวชสารสนเทศ
- 1.4 งานคลัง
- 1.5 งานพัสดุและยานพาหนะ
- 1.6 งานบริการการศึกษา
- 1.7 งานนโยบายและแผน
- 1.8 งานซ่อมบำรุง
- 1.9 งานอาคารสถานที่
- 1.10 งานโสตทัศนศึกษา
- 1.11 งานแพทยศาสตรศึกษา
- 1.12 งานบริหารงานวิจัย

2. ภาควิชาประกอบด้วย 21 ภาควิชา คือ

- 2.1 ภาควิชากายวิภาคศาสตร์
- 2.2 ภาควิชากุมารเวชศาสตร์
- 2.3 ภาควิชาจักษุวิทยา
- 2.4 ภาควิชาจิตเวชศาสตร์
- 2.5 ภาควิชาจุลชีววิทยา
- 2.6 ภาควิชาชีวเคมี
- 2.7 ภาควิชานิติเวชศาสตร์
- 2.8 ภาควิชาปรสิตวิทยา
- 2.9 ภาควิชาพยาธิวิทยา
- 2.10 ภาควิชาเภสัชวิทยา
- 2.11 ภาควิชารังสีวิทยา
- 2.12 ภาควิชาวิสัญญีวิทยา
- 2.13 ภาควิชาเวชศาสตร์ครอบครัว
- 2.14 ภาควิชาเวชศาสตร์ชุมชน

- 2.15 ภาควิชาเวชศาสตร์ฟื้นฟู
 - 2.16 ภาควิชาศัลยศาสตร์
 - 2.17 ภาควิชาสรีรวิทยา
 - 2.18 ภาควิชาสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา
 - 2.19 ภาควิชาโสต ศอ นาสิกวิทยา
 - 2.20 ภาควิชาออร์โทปิดิกส์
 - 2.21 ภาควิชาอายุรศาสตร์
3. โรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ ประกอบด้วย 2 ฝ่าย 24 งาน 1 ศูนย์ คือ
- ฝ่ายการพยาบาล ประกอบด้วย 11 งาน คือ
- 3.1 งานการพยาบาลผู้ป่วยพิเศษ
 - 3.2 งานการพยาบาลผู้ป่วยกุมารเวชศาสตร์
 - 3.3 งานการพยาบาลผู้ป่วยอายุรศาสตร์
 - 3.4 งานการพยาบาลผู้ป่วยสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยา
 - 3.5 งานการพยาบาลผู้ป่วยศัลยศาสตร์
 - 3.6 งานการพยาบาลผู้ป่วยออร์โทปิดิกส์
 - 3.7 งานการพยาบาลผู้ป่วยผ่าตัดและพักฟื้น
 - 3.8 งานการพยาบาลผู้ป่วยนอกและผู้ป่วยฉุกเฉิน
 - 3.9 งานการพยาบาลผู้ป่วยทั่วไป จิตเวช จักษุ โสต นาสิก ลาริงซ์
 - 3.10 งานธุรการ
 - 3.11 งานวิชาการและพัฒนา
- ฝ่ายเภสัชกรรม ประกอบด้วย 3 งาน คือ
1. งานผลิตยา
 2. งานคลังเวชภัณฑ์และเภสัชสนเทศ
 3. งานบริการจ่ายยา
- งานที่ไม่สังกัดฝ่าย ประกอบด้วย 10 งาน 1 ศูนย์ คือ
1. งานเลขานุการ โรงพยาบาล
 2. งานธนาคารเลือด
 3. งานเวชระเบียนและสถิติ
 4. งานปฏิบัติการกลางและชั้นสูตร โรค

5. งานสังคมสงเคราะห์
 6. งานโภชนาการ
 7. งานพันธุกรรม
 8. งานประชาสัมพันธ์
 9. งานประชาสัมพันธ์
 10. งานบริการกลางโรงพยาบาล
 11. งานจ่ายกลาง
 12. ศูนย์พัฒนาคุณภาพ
4. ศูนย์บริการสุขภาพอื่น ๆ อีก 5 ศูนย์ คือ
- 4.1 ศูนย์โรคหัวใจภาคเหนือ
 - 4.2 ศูนย์โรคไตในภาคเหนือ
 - 4.3 ศูนย์เครื่องมือวิจัยทางวิทยาศาสตร์การแพทย์
 - 4.4 ศูนย์วิจัยและรักษาโรคมะเร็ง
 - 4.5 ศูนย์โรคสมองภาคเหนือ

ปัจจุบันการจัดการศึกษาของคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา จึงมีภารกิจหลักตามภาระหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษา ดังที่ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ ได้แก่ งานสอนและงานที่เกี่ยวข้องกับงานสอน งานวิจัยและงานเขียนทางวิชาการ งานบริการทางวิชาการแก่สังคม และงานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

ภาระงานอาจารย์คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

คณะแพทยศาสตร์ ได้กำหนดภาระงานอาจารย์และการประเมินผลการปฏิบัติงานของผู้ที่ทำหน้าที่อาจารย์ภายในคณะฯ (คณะแพทยศาสตร์, 2545 หน้า 1-6) ไว้ดังนี้

สัดส่วนภาระงาน

1. ภาระงานของอาจารย์ในคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ควรประกอบด้วย
 - 1.1 งานสอน งานวัดผลและประเมินผล
 - 1.2 งานวิจัย
 - 1.3 งานบริการวิชาการแก่สังคม
 - 1.4 งานพัฒนาคุณภาพนักศึกษา
 - 1.5 การพัฒนาตนเอง
 - 1.6 งานบริหาร

1.7 งานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

1.8 งานอื่นๆ

2. เวลาปฏิบัติงาน (ชั่วโมงทำงาน) ขึ้นต่อวันละ 7 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 5 วัน ปีละ 46 สัปดาห์ หรือ 230 วัน รวมระยะเวลาปฏิบัติงานไม่น้อยกว่าปีละ 1,610 ชั่วโมง

3. ภาระงานขั้นต่ำของคณาจารย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (ชั่วโมงทำงาน/สัปดาห์)

ตารางที่ 2 ภาระงานขั้นต่ำของคณาจารย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ที่	รายการภาระงาน	อาจารย์	รองหัวหน้า ภาควิชา	รองคณบดี ผู้ช่วยอธิการบดี ผู้ช่วยคณบดี หัวหน้าภาควิชา หรือเทียบเท่า	อธิการบดี คณบดี รองอธิการบดี ผู้อำนวยการ หรือเทียบเท่า
1.	สอน วิชาและประเมินผล	14.(40%)*		6 (17%)	1 (3%)
2.	วิจัย	ตามมาตรฐานภาระงานของผู้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ			
3.	บริการวิชาการแก่สังคม	ตามลักษณะงานของแต่ละภาควิชา			
4.	พัฒนาคุณภาพนักศึกษา	.35 (16 ชั่วโมง/ปี 1%)			
5.	พัฒนาตนเอง	1.5 (4%)			
6.	บริหาร	1 (3%)	7 ** (20%)	27 ** (75%)	32 ** (90%)
7.	ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม	.35 (16 ชั่วโมง/ปี 1%)			
8.	อื่นๆ				

ที่มา : คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ (พ.ศ.2545, หน้า 1)

หมายเหตุ : คณะอนุกรรมการ มช. กำหนด 1 ชั่วโมงบรรยาย = 3 ชั่วโมงทำงาน อาจารย์ต้องมีงานสอนอย่างน้อย 6 หน่วยชั่วโมง (18 ชั่วโมงทำงาน) ต่อสัปดาห์ ต่อภาคการศึกษา 1 ปี มี 2 ภาคการศึกษา = 36 สัปดาห์ เมื่อคำนวณจากการทำงานปีละ 46 สัปดาห์ จะเป็นงานสอน 14 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สูตรคำนวณ (18 ชั่วโมงทำงาน x 36 สัปดาห์) / 46 สัปดาห์

** ค่าโดยประมาณไม่ใช่ขั้นต่ำ

การจัดหมวดหมู่ภาระงาน

งานสอน

การสอน หมายถึง การสอนบรรยาย การสอนปฏิบัติการ การสอนวิชาโครงการ การค้นคว้าอิสระ วิทยานิพนธ์ นิเทศ ฝึกงาน ฝึกปฏิบัติในทุกวิชาที่สอนในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ทั้งหลักสูตรปกติ หลักสูตรพิเศษ หรือหลักสูตรของบัณฑิตศึกษาสถานวิศวกรรมศึกษาสถาน ที่ผ่านความเห็นชอบของภาควิชาแล้ว ได้แก่

- (1) การฝึกอบรมแพทย์เฉพาะทางของแพทย์สภา
- (2) การสอนเพื่อการศึกษาต่อเนื่องทางการแพทย์ (Continuing Medical Education (CME))
- (3) การสอนของสถาบันอุดมศึกษาอื่นที่เชิญมาเป็นรายบุคคลที่ได้รับอนุญาตจากหัวหน้าภาควิชาและคณบดีแล้ว

การคิดภาระงาน

1. การคิดภาระงานสอนในระดับบัณฑิตศึกษา งานสอนแพทย์ประจำบ้าน แพทย์ใช้ทุน หลักสูตรแพทย์เฉพาะทางต่อยอด และการศึกษาต่อเนื่องทางการแพทย์ให้คิดเป็น 1.5 เท่าของระดับปริญญาตรี
2. การสอนบรรยาย 1 หน่วยชั่วโมงเทียบได้กับภาระงาน 3 ชั่วโมงทำงาน/สัปดาห์/ภาค การศึกษาทั้งนี้รวมชั่วโมงสำหรับการเตรียมสอน การตรวจการบ้าน รายงาน หรือการออกและตรวจข้อสอบแล้ว
3. กระบวนวิชาฝึกปฏิบัติ คิดภาระงานตามจำนวนชั่วโมงที่คุมปฏิบัติจริง

กิจกรรมการสอน

- 3.1 บรรยาย (1:3) : บรรยายทั้งชั้น บรรยายกลุ่มย่อย
- 3.2 อภิปรายเป็นกลุ่ม : ผู้นำ/ผู้ควบคุม (1:3) ผู้ร่วมอภิปราย (1:1)
- 3.3 สอนข้างเตียงผู้ป่วย : ระบุหัวข้อ (1:3) ไม่ระบุหัวข้อ (1:1)
- 3.4 สอนปฏิบัติ/หัตถการ/สาธิต (1:1)
- 3.5 เตรียมวัสดุและเครื่องมือปฏิบัติการ (1:1)
- 3.6 ให้คำปรึกษางานค้นคว้า ตรวจแก้ไขต้นฉบับวิทยานิพนธ์สำหรับนักศึกษา

แต่ละคน

- 3.6.1 วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทและเอก ไม่เกิน 6 ชั่วโมง/สัปดาห์*
- 3.6.2 ค้นคว้าอิสระ (ปริญญาโท) ไม่เกิน 3 ชั่วโมง/สัปดาห์*
- 3.6.3 ตรวจแก้ไขต้นฉบับวิทยานิพนธ์ ไม่เกิน 100 ชั่วโมง/ฉบับ
- 3.6.4 วิชาโครงการ/ภาคินพนธ์ (ปริญญาตรี) ไม่เกิน 1.5 ชั่วโมง/สัปดาห์
- 3.6.5 งานวิจัยแพทย์ประจำบ้าน/แพทย์สาขาต่อยอด ไม่เกิน 3 ชั่วโมง/

สัปดาห์*

* อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมนับได้ 1 ใน 3 ของอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

3.7 เป็นที่ปรึกษาการค้นคว้า/เรียนรู้ด้วยตนเอง (Resource Person) (1:1)

3.8 Tutorial Group Discussion ที่ภาควิชากำหนด (1:3)

หมายเหตุ : ในวงเล็บหมายถึง การสอน 1 ชั่วโมงคิดเป็นที่ชั่วโมงทำงาน

งานวัดผลการศึกษาและสัมฤทธิ์ผลการเรียนของนักศึกษา

การวัดผลการศึกษา หมายถึง การระบุระดับความรู้ ความสามารถของผู้เรียน โดยใช้เครื่องมือหรือวิธีการอย่างมีหลักเกณฑ์

สัมฤทธิ์ผลการเรียน หมายถึง ความสามารถของนักศึกษาที่เป็นผลจากการเรียน การฝึกอบรม

กิจกรรมการวัดผล

1. การตรวจรายงาน : รายงานผู้ป่วย รายงานอื่นๆ
2. การออกข้อสอบ : Multiple Choice Question (MCQ) ข้อละ 30 นาที Objective Structured Clinical Examination (OSCE) ข้อละ 2 ชั่วโมง Modified Essay Question (MEQ) ข้อละ 2 ชั่วโมง

3. การตรวจข้อสอบ

4. การสอบ : การเตรียมการสอบ การคุมสอบ การสอบปากเปล่า การตัดสินผลสอบ การประเมินข้อสอบ การวิเคราะห์ข้อสอบ การพัฒนาข้อสอบ และการจัดทำคลังข้อสอบ

5. การสอบวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาแต่ละคน : ไม่เกิน 35 ชั่วโมง สอบการค้นคว้าอิสระของนักศึกษาแต่ละคน ไม่เกิน 20 ชั่วโมง (รวมเวลาของการอ่าน การแก้ไข และการสอบ)

6. การสอบวุฒิบัตร/หนังสืออนุมัติ : กรรมการท่านละไม่เกิน 35 ชั่วโมง ในการสอบแต่ละงวด

งานวิจัย

การวิจัย หมายถึง กระบวนการแสวงหาความรู้ การสืบสวนข้อเท็จจริง หรือการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ โดยอาจเป็นการวิจัยพื้นฐานหรือการวิจัยประยุกต์เพื่อนำไปสู่การสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ หรือการแก้ปัญหาหรือการพัฒนางาน การติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการ (การคิดภาระงานถ้าไม่สามารถลงเวลาทำงานได้ ให้คิดเรื่องละไม่เกิน 3.5 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)

กิจกรรมการวิจัย

1. การทำวิจัย : เป็นหัวหน้าหรือผู้ร่วมวิจัย ในโครงการวิจัยที่ภาควิชาและคณะเห็นชอบ
2. อื่น ๆ เช่น งานศึกษาวิเคราะห์ผลงานวิจัยที่ผู้อื่นทำ (Article Review) อาจมีการสอดแทรกประสบการณ์หรือผลการวิเคราะห์วิจัยของผู้เขียนด้วย และได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ เป็นต้น

งานบริการวิชาการแก่สังคม

งานบริการวิชาการแก่สังคม หมายถึง การทำกิจกรรมการถ่ายทอดความรู้และทักษะสู่ชุมชน หรือการให้บริการแก่ผู้รับบริการกลุ่มต่าง ๆ ทั้งในระดับท้องถิ่น ประเทศและนานาชาติ เช่น การเป็นวิทยากร การเป็นที่ปรึกษา การให้บริการตามสาขาวิชาที่เชี่ยวชาญ หรือสาขาวิชาชีพ

บริการการรักษาพยาบาล

1. การส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรค : เช่น การให้ความรู้ในคลินิกวัยทอง คลินิกเด็กดี เป็นต้น
2. ตรวจรักษาโรค : ผู้ป่วยใน ผู้ป่วยนอก (ไม่รวมหัตถการ)
3. ทำหัตถการ : ผ่าตัด ทำคลอด สอนสาย ดูดเจาะ และหัตถการอื่น ๆ ทางการแพทย์
4. ตรวจวิเคราะห์ : สิ่งส่งตรวจ แผ่นฟิล์ม ศพ วัตถุพยานทางคดี ผลการตรวจ และการตรวจวิเคราะห์อื่น ๆ
5. การฟื้นฟูสภาพ : กายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด จิตบำบัด ธารบำบัดและอื่น ๆ
6. การอยู่เวรของภาควิชาหรือโรงพยาบาล นอกเวลาราชการ (คิดภาระงานการตรวจรักษาโรคตามที่มาทำจริง)
7. การให้บริการแก่ผู้ป่วยของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง : บริการอนามัย สถานสุขภาพพิเศษ ประกันสังคม และหน่วยงานอื่นที่ได้รับอนุมัติจากภาควิชาและคณะฯ เช่น ศูนย์มะเร็งลำปาง เป็นต้น
8. ออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ จัดตรวจรักษาโรคเป็นโครงการพิเศษเฉพาะคราว

9. บริการวิชาการแก่สังคมในลักษณะอื่น เป็นงานที่ภาควิชาฯ และคณะฯ เห็นชอบ ทั้งนี้ต้องไม่เกิดผลเสียต่องานประจำที่รับผิดชอบอยู่

10. เป็นวิทยากรในการประชุมวิชาการ อบรม อบรมเชิงปฏิบัติการ ระดับท้องถิ่น (1:3) ระดับประเทศ (1:5) ระดับนานาชาติ (1:10)

11. เป็นวิทยากรถ่ายทอดความรู้ในหน่วยงานของตนเอง

12. เป็นผู้ประเมินผลงานวิชาการ โครงการวิจัย โครงการวิชาการ

13. กองบรรณาธิการ

14. เป็นที่ปรึกษาของหน่วยงาน โครงการวิจัย โครงการวิชาการ

15. เป็นพยานศาลในฐานะผู้เชี่ยวชาญ

16. จัดการประชุมวิชาการ จัดการอบรม จัดนิทรรศการ

17. บริการ/ให้ความรู้ทางสื่อต่าง ๆ เช่น การเขียนบทความ เผยแพร่ความรู้แก่ประชาชน

18. เป็นกรรมการที่ใช้ความรู้ ความสามารถด้านวิชาการหรือวิชาชีพ เช่น เป็นกรรมการวิจัย กรรมการจริยธรรม และอื่น ๆ เป็นต้น

งานพัฒนาคุณภาพนักศึกษา

งานพัฒนาคุณภาพนักศึกษา หมายถึง กิจกรรมที่มหาวิทยาลัย คณะฯ กำหนดและจัดให้นักศึกษา หรือให้นักศึกษาดำเนินการเอง เพื่อพัฒนานักศึกษาอย่างเป็นองค์รวม

กิจกรรมการพัฒนาคุณภาพนักศึกษา

1. เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษา ที่แต่งตั้งโดยคณะฯ หรือภาควิชา

2. เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาชมรมกิจกรรมต่าง ๆ : ค่ายอาสาพัฒนา สโมสรนักศึกษา

หอพัก การจัดงานวันมหิดล การรับน้องใหม่

3. กิจกรรมเพื่อนักศึกษา : จัดงานรับพระราชทานปริญญาบัตร งานมอบประกาศนียบัตรบัณฑิต งานมอบใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม ปฐมนิเทศ ปัจฉิมนิเทศ นิเทศก่อนขึ้นปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

4. จัดบรรยายพิเศษเพื่อนักศึกษา อบรมจริยธรรม

5. จัดแข่งกีฬา จัดกิจกรรมเชื่อมความสัมพันธ์ จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและพัฒนาคุณภาพชีวิต

6. กิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น การดูแลพฤติกรรมนักศึกษาที่มีปัญหา

การพัฒนาตนเอง

การพัฒนาตนเอง หมายถึง การเข้าร่วมหรือจัดทำกิจกรรมเพื่อเพิ่มศักยภาพของตนเอง ทางด้านวิชาการ วิชาชีพ สังคม และจรรยาบรรณ ที่ได้รับความเห็นชอบจากหัวหน้าภาควิชาแล้ว

กิจกรรมการพัฒนาตนเอง

1. การเข้าร่วมกิจกรรมการฝึกอบรม ประชุม สัมมนา การบรรยายพิเศษ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ แพทยศาสตรศึกษา การวิจัย กิจกรรมนักศึกษา จริยธรรม คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา การบริหาร การประกันคุณภาพด้านต่าง ๆ

2. การศึกษาต่อ การดูงาน

3. การเข้ารับการอบรมที่มีส่วนส่งเสริมงานในหน้าที่

งานบริหาร

ผู้บริหาร ได้แก่ผู้ดำรงตำแหน่ง อธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก และหัวหน้าภาควิชา

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานบริหาร ได้แก่ รองอธิการบดี รองคณบดี ผู้ช่วยอธิการบดี ผู้ช่วยคณบดี หรือตำแหน่งที่เทียบเท่า รองหัวหน้าภาควิชา หัวหน้าหน่วยวิชา

กรรมการบริหารที่แต่งตั้งโดย ภาควิชา คณะ สถาบัน สถาน มหาวิทยาลัย หรือองค์กรวิชาชีพ

กิจกรรมการบริหาร

1. งานในหน้าที่ของผู้บริหาร

2. การทำกิจกรรมประกันคุณภาพ : การศึกษา การวิจัย การบริการ และอื่น ๆ

3. การประชุมภาควิชา การประชุมเชิงบริหาร

งานทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หมายถึง การมีจิตสำนึก การเห็นคุณค่า และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมของท้องถิ่นและประเทศ โดยเป็นทั้งผู้ประพฤติปฏิบัติ และชี้แนะให้ผู้อื่นปฏิบัติ

การส่งเสริมกิจกรรม และการทำตนให้เป็นแบบอย่างด้านวัฒนธรรม เช่น การใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง การแต่งกายให้เหมาะสม การเคารพผู้ใหญ่และความนิยมไทย เป็นต้น

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หมายถึง การใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างประหยัดคุ้มค่า และ
 ก่อผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด รวมถึงการส่งเสริมให้สิ่งแวดล้อมดีขึ้น การปฏิบัติตามกฎ
 ระเบียบ และวัฒนธรรมขององค์กร

กิจกรรมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

1. ดำเนินกิจกรรมทางศาสนา : จัดพิธีทำบุญตักบาตร นิมนต์พระแสดงธรรม จัดอบรม
 วิปัสสนากรรมฐาน ทอดผ้าป่า ทอดกฐิน และพิธีทางศาสนาอื่น ๆ
2. การศึกษาวัฒนธรรมไทย : จัดงานแสดงมูทิดาจิตแก่ผู้เกษียณอายุราชการ การรณรงค์
 ขอพรผู้อาวุโสในเทศกาลสงกรานต์/ปีใหม่
3. การสร้างวัฒนธรรมที่ดีงาม : การเข้าแถวเพื่อรอรับบริการ จักรยานวันพุธ มารยาท
 การใช้โทรศัพท์ ฯลฯ
4. การสืบสานประเพณี : งานลอยกระทง งานสงกรานต์ งานไหว้ครู งานเทศกาล
 อื่น ๆ
5. การส่งเสริมศิลปะ : จัดตั้งชมรมศิลปะไทย ศิลปะพื้นเมือง ชมรมดนตรีไทย แสดง
 รำไทย แสดงการขับร้องเพลงไทยเดิม การแสดงพื้นบ้าน
6. ทำการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเอกลักษณ์ไทยในสื่อต่าง ๆ
7. การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
8. สร้างสิ่งแวดล้อมให้สะอาดและปลอดภัย

งานอื่น ๆ

งานที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและได้รับความเห็นชอบจากผู้บังคับบัญชา เช่น งานของ
 ชุมชน การเป็นกรรมการการเลือกตั้ง กรรมการมูลนิธิเพื่อสาธารณกุศล เป็นต้น

งานที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชาเป็นครั้งคราว

จะเห็นได้ว่าภาระงานของคณาจารย์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มี
 รายละเอียดของภาระงานที่แตกต่างจากภาระงานโดยทั่วไปของผู้ที่เป็นอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา
 ทั่วไป ทั้งนี้เนื่องจากว่าคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นอกจากจะเป็นโรงเรียนแพทย์ที่
 ทำหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตเพื่อรับใช้แก่สังคมแล้ว ยังทำหน้าที่ในการให้บริการด้านการดูแล
 สุขภาพตลอดจนให้บริการด้านการรักษาพยาบาลแก่ผู้ที่มารับบริการด้วย

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

การที่มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาได้ตระหนักถึงภารกิจและภาระงานของอาจารย์โดยส่งเสริมให้มีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาระงานของอาจารย์ในแต่ละสถาบันอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้การมอบหมายงานในด้านต่างๆ ให้อาจารย์รับผิดชอบเป็นไปอย่างเหมาะสมกับสภาพการณ์ ในปัจจุบันทันต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้ศึกษาจึงได้ศึกษารวบรวมค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาระงานอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษาที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

สุภาพ คัมภีรานนท์ (2539) ได้ศึกษาปัญหาและการแก้ปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยบูรพา พบว่าด้านหน่วยงานมีปัญหามากในระดับมาก และด้านส่วนตัวเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในงานวิจัยมีปัญหามากในระดับปานกลาง อาจารย์ชายและอาจารย์หญิงมีปัญหามากในระดับมากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ การให้เงินทุนสนับสนุน วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาตรีมีปัญหามากด้านความรู้ความเข้าใจในงานวิจัย แหล่งวิชาการ วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก อาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาโทและเอกมีปัญหามากในระดับมากในด้านแหล่งวิชาการ การให้เงินทุนสนับสนุน วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก อาจารย์ที่มีประสบการณ์มากมีปัญหามากทุกด้าน อาจารย์ที่มีประสบการณ์น้อยมีปัญหามากในระดับมากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ส่วนปัญหาในระดับปานกลาง ได้แก่ แหล่งเงินทุนสนับสนุน อาจารย์ระดับรองศาสตราจารย์มีปัญหามากในระดับมากเกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก แหล่งวิชาการ และการให้เงินทุนสนับสนุน ผู้ช่วยศาสตราจารย์มีปัญหามากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ และการให้เงินทุนสนับสนุน ระดับอาจารย์มีปัญหามากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ คณะศึกษาศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และคณะสาธารณสุขศาสตร์มีปัญหามากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ การให้เงินทุนสนับสนุน วัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก คณะพยาบาลศาสตร์มีปัญหามากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ และการให้เงินทุนสนับสนุน คณะวิศวกรรมศาสตร์ มีปัญหามากเกี่ยวกับแหล่งวิชาการ อาจารย์ชายและอาจารย์หญิง โดยภาพรวม ด้านส่วนตัวและด้านหน่วยงานมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ด้านส่วนตัวเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในงานวิจัย อาจารย์วุฒิปริญญาตรี วุฒิปริญญาโทและวุฒิปริญญาเอก มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ส่วนปัญหาด้านอื่น ๆ มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ โดยภาพรวมทุกด้าน มีความแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปัญหาการทำวิจัยจำแนกตามคณะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) ในด้านความรู้ความเข้าใจในงานวิจัย ส่วนด้านหน่วยงานมีปัญหา

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แนวทางการแก้ปัญหาการทำวิจัยของอาจารย์คือ กระตุ้นให้อาจารย์ทำวิจัยโดยจัดหางบประมาณให้พอเพียง จัดแหล่งวิชาการให้เพียงพอในการศึกษาค้นคว้า ปรับปรุงระบบการสืบค้นหาข้อมูลคอมพิวเตอร์ และลดภาระงานสอนของอาจารย์

สำหรับ ศรีสุพรรณ ภิรมย์ทอง (2540) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการในการทำงานวิจัยของอาจารย์และผู้ช่วยวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า อาจารย์และผู้ช่วยวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีปัญหาในการทำงานวิจัย โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง และมีความต้องการอยู่ในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านวัตถุประสงค์เพื่อการวิจัย เปรียบเทียบความต้องการในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านวัตถุประสงค์เพื่อการวิจัยและด้านการนำผลการวิจัยไปใช้ อาจารย์เพศชายและเพศหญิง มีปัญหาและความต้องการในการทำงานวิจัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านความรู้เกี่ยวกับการทำงานวิจัย เปรียบเทียบความต้องการในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านความรู้เกี่ยวกับการทำงานวิจัยและด้านทุนวิจัย อาจารย์ที่มีวุฒิการศึกษาแตกต่างกันมีปัญหาและความต้องการในการทำงานวิจัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการทำงานวิจัย ไม่พบความแตกต่าง เปรียบเทียบความต้องการในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านความรู้เกี่ยวกับการทำงานวิจัยและด้านทุนวิจัย อาจารย์ที่มีประสบการณ์การทำงานต่างกัน มีปัญหาและความต้องการในการทำงานวิจัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการทำงานวิจัย ไม่พบความแตกต่าง เปรียบเทียบความต้องการในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกัน ด้านการส่งเสริมสนับสนุนจากผู้บังคับบัญชาและหน่วยงาน อาจารย์ที่มีประสบการณ์ด้านการวิจัยต่างกัน มีปัญหาและความต้องการในการทำงานวิจัยโดยรวมไม่แตกต่างกันเมื่อเปรียบเทียบปัญหาในการทำงานวิจัยพบว่า แตกต่างกันด้านความรู้เกี่ยวกับการทำงานวิจัย เปรียบเทียบความต้องการในการทำงานวิจัย พบว่า แตกต่างกันด้านความรู้เกี่ยวกับการทำงานวิจัยและด้านทุนวิจัย

ส่วน สุทธิปี ไชยจำเริญ (2540) ได้ศึกษาการพัฒนาคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยเอกชนเขตกรุงเทพมหานคร พบว่าค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของคณาจารย์เกี่ยวกับการพัฒนาคณาจารย์ในมหาวิทยาลัยเอกชนเขตกรุงเทพมหานคร ตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ การวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และคณาจารย์บางส่วนไม่เคยปฏิบัติภารกิจดังกล่าวเลย ส่วนค่าเฉลี่ยปฏิบัติของความคิดเห็นของคณาจารย์เกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาคณาจารย์ตามภารกิจดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของคณาจารย์กับความคิดเห็นของคณาจารย์ที่มีต่อการพัฒนาคณาจารย์สามารถแยกกล่าวเป็นประเด็นย่อย ๆ ได้ดังนี้ อาจารย์ที่มีเพศและระดับการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาคณาจารย์ด้านการวิจัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจารย์ที่มีอายุระยะเวลาของการทำงานใน

มหาวิทยาลัยและประสบการณ์ก่อนมาทำงานในมหาวิทยาลัยต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังของคณาจารย์กับความคิดเห็นของคณาจารย์ที่มีต่อปัญหาการพัฒนาอาจารย์ สามารถแยกกล่าวเป็นประเด็นย่อย ๆ ได้ดังนี้ อาจารย์ที่มีเพศและอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจารย์ที่มีเพศและอายุต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัยต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจารย์ที่มีระดับการศึกษาและสถาบันที่จบการศึกษาต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัย และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ อาจารย์ที่มีระยะเวลาการทำงานในมหาวิทยาลัยต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการพัฒนาอาจารย์ด้านการวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สำหรับ จรรยา แก้วใจบุญ (2541) ได้ศึกษาปัจจัยที่จูงใจให้อาจารย์วิทยาลัยพยาบาล ในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนก เขตภาคเหนือทำวิจัย พบว่า ปัจจัยที่จูงใจในการทำวิจัยทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก จูงใจในการทำวิจัยได้ในระดับมาก โดยปัจจัยภายในที่จูงใจการทำวิจัยในระดับมาก เรียงตามลำดับ คือ ด้านการสนับสนุนทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการพัฒนาทักษะ กระตุ้น และเสริมแรง ด้านนโยบายของสถาบัน ด้านบรรยากาศทางวิชาการและการเผยแพร่ผลงานวิจัย ด้านบุคคล ด้านผู้บริหาร และปัจจัยภายนอกที่จูงใจในการทำวิจัย เรียงตามลำดับ คือ ด้านเทคโนโลยี ด้านการเมืองการปกครอง ด้านสังคมและวัฒนธรรม และด้านเศรษฐกิจ ซึ่งในรายชื่อพบว่า การให้เวลาเฉพาะในการทำวิจัย จูงใจในระดับมากที่สุด ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยจูงใจในแต่ละด้าน พบว่าปัจจัยภายในด้านการสนับสนุนทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับด้านการพัฒนาทักษะ กระตุ้นและเสริมแรง ($r = 0.75$) สำหรับปัจจัยภายนอกด้านสังคมและวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับด้านการเมืองการปกครองและด้านเศรษฐกิจ ($r = 0.77$ และ 0.73 ตามลำดับ) ปัญหาและอุปสรรคในการทำวิจัยของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาล ในสังกัดสถาบันพระบรมราชชนกเขตภาคเหนือ เรียงตามลำดับ คือ ไม่มีเวลาเฉพาะในการศึกษาค้นคว้าและวิจัยเอกสาร ตำรา วิชาการในสถาบันมีไม่เพียงพอและไม่ทันสมัย ขาดการสนับสนุนด้านทุนการวิจัยและการขาดประสบการณ์ในการทำวิจัย รวมทั้งการได้รับประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ยากลำบากมาก่อน

ส่วน นุภาพ สุขเสริม (2542) ได้ศึกษาการบริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุขสภาพกลาง พบว่า สภาพปัจจุบันและปัญหาของการบริการวิชาการแก่สังคม วิทยาลัยพยาบาลทุกแห่งมีการกำหนดนโยบายและแผนงาน โดยมีการจัดตั้งคณะกรรมการ

ดำเนินงาน กลุ่มเป้าหมายที่ให้บริการมากที่สุด คือกลุ่มประชาชนและให้บริการไม่จำกัดท้องถิ่นทั้งในเขตและนอกเขตที่วิทยาลัยตั้งอยู่ เนื้อหาที่ให้บริการมากที่สุด คือ การพยาบาลผู้สูงอายุ วิธีการดำเนินงาน วิทยาลัยจัดดำเนินการเองและร่วมมือกับสถาบันอื่น งบประมาณที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นงบประมาณของวิทยาลัยพยาบาล และวิทยาลัยทุกแห่งมีการประเมินผลในด้านการบริการวิชาการแก่สังคม ปัญหาที่พบมากที่สุด คือ อาจารย์มีภาระงานมาก รองลงมาคือ ขาดการประสานงานทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน และการประเมินขาดความต่อเนื่อง ทักษะของอาจารย์พยาบาลต่อการบริการวิชาการแก่สังคม โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนทักษะของพยาบาลวิชาชีพและประชาชนอยู่ในระดับมาก อาจารย์พยาบาลกับพยาบาลวิชาชีพมีทักษะต่อการบริการวิชาการแก่สังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจารย์พยาบาลกับประชาชนมีทักษะต่อการบริการวิชาการแก่สังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แนวทางการบริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล แบ่งได้เป็น 5 ด้านคือ ด้านการบริหารจัดการ บุคลากร งบประมาณ ประเภทกิจกรรมที่ให้บริการ และการประเมินผล

นอกจากนี้ นฤมล ชันสัมฤทธิ์ (2542) ได้ศึกษาการนำเสนอแนวทางการพัฒนาอาจารย์วิทยาลัยนาฏศิลป์ พบว่า สภาพปัจจุบัน ปัญหา อุปสรรคในการพัฒนาอาจารย์วิทยาลัยนาฏศิลป์ อันดับแรก คือ ปัญหาด้านเศรษฐกิจในปัจจุบันส่งผลกระทบต่อการพัฒนาอาจารย์อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ภาระงานสอนและงานพิเศษอื่น ๆ มีมาก ทำให้อาจารย์ไม่มีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อพัฒนาตนเอง นอกจากนี้อาจารย์ให้ความร่วมมือในกิจกรรมการพัฒนาอาจารย์ที่วิทยาลัยจัดขึ้นอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านความต้องการพัฒนาอาจารย์ พบว่า อาจารย์วิทยาลัยนาฏศิลป์ส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาด้านเนื้อหาวิชาที่สอนอยู่ในระดับมาก รองลงมาคือ ด้านบุคลิกภาพและมนุษยสัมพันธ์ตามลำดับ แนวทางที่อาจารย์ต้องการพัฒนามากคือ การศึกษาต่อภายในประเทศ รองลงมาคือ การจัดระบบอาจารย์ที่มีประสบการณ์ มีความรู้ ความชำนาญ ให้คำปรึกษาแนะนำ อันดับสุดท้าย คือ การจัดสิ่งแวดล้อมภายในวิทยาลัยให้มีบรรยากาศทางวิชาการ ส่วนแนวทางในการพัฒนาอาจารย์ คือ วิทยาลัยนาฏศิลป์ทั้ง 12 แห่ง ควรมีหน่วยหรือศูนย์พัฒนาอาจารย์ มีบทบาทหน้าที่ในการพัฒนาคุณภาพของคณาจารย์และคุณภาพของงานทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ กิจกรรมที่ควรจัดอย่างสม่ำเสมอทุกปี ได้แก่ การจัดสัมมนาทางวิชาการ การฝึกอบรม การประชุมเชิงปฏิบัติการและการทำประกันคุณภาพการเรียนการสอน เป็นต้น

นอกจากนี้ ดวงใจ ช่วยตระกูล (2543) ได้ศึกษาประสิทธิผลของทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่และนักวิจัยใหม่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ในการประเมินประสิทธิผลของการดำเนินงานของทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่และนักวิจัยใหม่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งกำหนดเกณฑ์ของการดำเนินงานไว้ที่ร้อยละ 80 มีผลดังนี้ ผลการดำเนินงานใน 4 กิจกรรมหลัก คิดเป็นร้อยละ 81.3 ซึ่งสูง

กว่าเกณฑ์ที่กำหนด ผลงานวิจัยได้รับการเผยแพร่คิดเป็นร้อยละ 77 ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จำนวนผู้สมัครที่ได้รับทุนคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จำนวนผู้สมัครที่ได้รับการและข่าวสารจากหน่วยงานคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด จำนวนผู้สมัครที่มีการดำเนินงานวิจัยคิดเป็นร้อยละ 100 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการบริหารจัดการทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่และนักวิจัยใหม่ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและในส่วนของผู้รับทุนคือ ผู้รับทุนมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนและงานวิจัยมาก วิธีการใช้เงินทุนไม่ชัดเจน ขาดความร่วมมือในการใช้เครื่องมือทำการวิจัย ข้อมูลที่สำคัญสำหรับใช้เป็นแนวทางการสนับสนุนทุนสำหรับอาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโท คือ อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโทมีการทำวิจัยร้อยละ 86.67 อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโทมีการทำวิจัยโดยไม่ได้รับทุนร้อยละ 56.17 แหล่งทุนที่อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโทได้รับในการทำวิจัยร้อยละ 32.50 เป็นทุนจากหน่วยงานภายนอก อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโททำงานวิจัยโดยไม่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการทำวิจัยร้อยละ 70.67 จากข้อมูลดังกล่าวสังเกตได้ว่าถึงแม้อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโทจะไม่ได้รับการอบรมทางด้านการศึกษาและไม่ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยเป็นส่วนใหญ่ แต่อาจารย์และนักวิจัยในระดับปริญญาโทก็มีการทำวิจัยและได้รับการสนับสนุนจากแหล่งทุนภายนอก

และ ธนาภัทร ศรีเบญจ (2544) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการพัฒนาอาชีพของอาจารย์พยาบาลวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือกระทรวงสาธารณสุข พบว่าการพัฒนาอาชีพของอาจารย์พยาบาลเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง กิจกรรมการพัฒนาอาชีพที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด ได้แก่ อาจารย์พยาบาลได้เข้าร่วมประชุม/อบรม/สัมมนาทางวิชาการที่หน่วยงานจัด ส่วนคะแนนค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำสุดได้แก่ อาจารย์พยาบาลได้ลาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องเข้าเรียนในชั้นเรียนและไม่นับเป็นวันลา ส่วนความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคลกับการพัฒนาอาชีพของอาจารย์พยาบาลนั้น พบว่า ภาระงานของอาจารย์พยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($R^2 = 0.024$) กับการพัฒนาอาชีพ เป็นเพราะว่าอาจารย์พยาบาลมีภาระงานมากโดยเฉพาะภาระงานสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สำหรับความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับการพัฒนาอาชีพนั้น พบว่าบรรยาภาสในหน่วยงานมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($R^2 = 0.106$) และผลตอบแทนมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับสูงกับการพัฒนาอาชีพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($R^2 = 0.447$)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพบว่าปัญหาที่คณาจารย์ประสบในการปฏิบัติภาระงานในด้านต่าง ๆ มีความหลากหลายและแตกต่างกันไป ทั้งนี้ปัญหาที่มีผู้ระบุ เช่น การมีภาระงานสอนมาก ในด้านงานวิจัยปัญหาที่ประสบคือ การขาดแคลนวัสดุ อุปกรณ์แหล่งทุนสนับสนุน และขาดแรงจูงใจในการทำงานวิจัย ตลอดจนผู้รับทุนมีภาระงานอื่นนอกเหนือจากงานสอนและงานวิจัยมาก ทั้งนี้เวลาในการปฏิบัติภาระงานแต่ละด้านเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้คณาจารย์สามารถปฏิบัติภาระงานในด้านต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วนและมีประสิทธิภาพ* ในส่วนของการพัฒนาตนเอง คณาจารย์ส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาตนเองในด้านเนื้อหาวิชาที่สอนอยู่ โดยกิจกรรมที่ใช้ในการพัฒนาตนเอง คือการเข้าร่วมประชุม/อบรม/สัมมนาทางวิชาการที่หน่วยงานจัดขึ้น เป็นต้น

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved